

VENDIM
Nr. 31, datë 26.5.2014

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Vladimir Kristo	anëtar i “ “
Sokol Berberi	anëtar i “ “
Altina Xhoxhaj	anëtare e “ “
Fatmir Hoxha	anëtar i “ “
Gani Dizdari	anëtar i “ “
Besnik Imeraj	anëtar i “ “
Vitore Tusha	anëtare e “ “

me sekretare Edmira Babaj, në datën 3.4.2014 mori në shqyrtim, në seancë plenare mbi bazë dokumentesh, çështjen nr. 10 Akti, që i përket:

KËRKUES: Shpëtim Hasanaliaj

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit; Drejtoria e Policisë së Qarkut Vlorë.

OBJEKTI: Shfuqizimi si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, i vendimit nr. 00-2012-296 (49), datë 31.1.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 16/2, 41/1, 42, 131/f, 132/1, dhe 134/g të Kushtetutës të Republikës së Shqipërisë; neni 6 i Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut; nenet 27 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 2.10.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes, Vitore Tusha; mori në shqyrtim pretendimet e paraqitura me shkrim nga kërkuesi, që kërkoi pranimin e kërkesës, dhe propësimet me shkrim të subjekteve të interesuara që kërkuan rrëzimin e kërkesës dhe pasi bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuesi ka punuar në pozicionin e specialistit të kërkimit në Seksionin e Policisë Kriminale në Komisariatin e Policisë Vlorë deri në vitin 2006, kur i është komunikuar shkresa nr. 818, datë 8.12.2006 e policisë Vlorë, për largimin nga puna me motivacionin “shkurtim të funksionit organik”. Urdhri i shkarkimit ka dalë në zbatim të vendimit nr. 2585/3 të Drejtorisë së Policisë së Shtetit, neneve 19, pika 2; 20, pika 1, germa “c” të ligjit nr. 8553, datë 25.11.1995 “Për Policinë e Shtetit”, urdhrin nr. 689, datë 25.10.2006 “Për ristrukturimin dhe përbërjen organike të Drejtorisë së Policisë së Qarkut Vlorë”, propozimeve të Drejtorisë së Qarkut Vlorë dhe propozimeve të Këshillit Qendror Emërues.

2. Urdhri i shkarkimit nga puna është kundërshtuar nga kërkuesi në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me kërkesëpadi me objekt “Detyrimin e të paditurve për anulimin e urdhrin nr. 2583/3, datë 30.11.2006, si dhe përfitimin e të gjitha të drejtave që rrjedhin prej tij. Pagimi i pagës për gjithë periudhën e mbetur pa punë, me gradën inspektor, e cila i është hequr padrejtësisht një muaj përpara lirimit nga detyra si dhe paga që përfitonte bashkëshortja nga transferta”.

3. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 1237, datë 11.6.2007, ka vendosur “Pranimin pjesërisht të padisë duke detyruar palët e paditura t’i paguajnë paditësit shpërblim dëmi për largim të padrejtë nga puna në masën e 8 muajve pagë. Rrëzimin e padisë për kërkimet e tjera.”

4. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 545, datë 9.10.2007, ka vendosur ndryshimin e vendimit të mësipërm në këtë mënyrë: “Pranimin e pjesshëm të padisë duke i detyruar të paditurit të shpërblejnë paditësin me 12 paga mujore për largim pa të drejtë nga puna. Detyrimin e të paditurve t’i paguajnë paditësit 12 paga mujore që përfitonte bashkëshortja e tij si trajtim i veçantë familjar. Rrëzimin e padisë për pjesën tjetër.”

5. Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit ka paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë dhe ndërkohë që rekursi ende nuk ishte marrë në shqyrtim, kërkuesi me urdhrin nr. 324/1, datë 7.2.2011 është ripunësuar në strukturat e Policisë së Shtetit me detyrë “specialist” dhe gradën policore “nënkomisar”. Të drejtat

administrative dhe financiare i kanë filluar nga data 9.2.2011.

6. Ndërkohë Gjykata e Lartë, pasi ka marrë në shqyrtim në seancë gjyqësore rekursin e paraqitur nga Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit, me vendimin 00-2012-296, datë 31.1.2012 ka vendosur: *“Ndryshimin e vendimit nr. 545, datë 9.10.2007 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe vendimit nr. 1237, datë 11.6.2007 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë dhe rrëzimin e padisë.”*

II

7. **Kërkuesi** i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese në datën 25.11.2013 duke pretenduar cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor gjatë procesit gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë, në aspektet e mëposhtme:

7.1. Mosnjoftimi efektiv mbi procesin gjyqësor i ka cenuar kërkuesit të drejtën e mbrojtjes, në drejtim të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit. Padijenja mbi zhvillimin e procesit ka qenë rrjedhojë e mosnjoftimit të tij edhe pamundësisë objektive të mbrojtësit të zgjedhur, i cili në periudhën 16.10.2011 – 25.2.2012 ka qenë i shtruar në spital në Itali dhe pasi është kthyer në Shqipëri ka ndërruar jetë.

7.2 Është cenuar *parimi i sigurisë juridike*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka marrë parasysh faktin që vendimi i Gjykatës së Apelit ishte një vendim i formës së prerë dhe që ishte vënë në ekzekutim. Për më tepër, ndryshimi i vendimeve gjyqësore dhe rrëzimi i padisë është bazuar në vendimin unifikues nr. 31, datë 14.4.2003 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë i cili e kishte humbur fuqinë si rezultat i disa shtesave dhe ndryshimeve në Kodin e Punës. Po ashtu, arsyetimi i Gjykatës së Lartë bie ndesh me faktet që rezultojnë nga aktet shkresore të depozituara gjatë zgjidhjes në themel të çështjes. Shkarkimi nga detyra nuk është bërë për shkak të ristrukturimit të njësisë policore ku kërkuesi ushtronte funksionin.

8. **Subjekti i interesuar, Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit**, ka prapësuar se:

8.1 Pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit është i pabazuar, për faktin se procesi gjyqësor në Gjykatën e Lartë është zhvilluar në mungesë edhe të palës paditëse, e cila përveç rekursit nuk ka depozituar dokumente që do ta bënë të nevojshme shprehjen mbi to të palës së paditur.

8.2 Edhe pretendimi i kërkuesit mbi cenimin e parimit të sigurisë juridike si rezultat i padijenisë për procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë është i pabazuar, për faktin se ai është njoftuar mbi rekursin dhe po ashtu kishte mundësi të ushtronte të drejtën e kundër rekursit, sipas parashikimeve të nenit 477 të KPC-së. Në lidhje me pretendimin e kërkuesit për referimin në vendimin unifikues nr. 31, datë 14.4.2003, të shfuqizuar, kërkuesi nuk legjitimohet të parashtrojë një argument të tillë, pasi përfshihet në rrethin e çështjeve që i përkasin juridiksionit të zakonshëm dhe jo atij kushtetues.

II

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Lidhur me pretendimin për cenimin e të drejtës së mbrojtjes në Gjykatën e Lartë

9. Kërkuesi ka pretenduar shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, duke argumentuar se nuk janë respektuar procedurat e njoftimit për zhvillimin e procesit gjyqësor që ka marrë në shqyrtim rekursin e paraqitur nga Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit. Sipas kërkuesit, edhe mbrojtësi i zgjedhur prej tij ka qenë në pamundësi objektive për të qenë i pranishëm, pasi ka qenë jashtë Shqipërisë për mjekim dhe kur është kthyer ka ndërruar jetë. Për rrjedhojë, sipas kërkuesit është cenuar e drejta mbrojtjes, në drejtim të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit.

10. Gjykata, në jurisprudencën e saj, ka përcaktuar disa standarde kushtetuese, të cilat janë të lidhura nga pikëpamja organike dhe funksionale me njëra-tjetrën, në mënyrë të tillë që cenimi i njërit standard ndikon në mënyrë të pashmangshme në cenimin e të tjerave. Konkretisht, e drejta për t'u njoftuar për një gjykim dhe pjesëmarrja në të është e lidhur me vendimmarrjen e gjykatës, e cila ndikon drejtpërsëdrejti mbi të drejtat subjektive ose interesat e ligjshme të individit. Nga ana tjetër, e drejta për të marrë pjesë në gjykim krijon të njëjtat mundësi, për të paraqitur prova dhe argumente në mbrojtje të interesave vetjake, në raport me palën kundërshtare. E drejta për t'u njoftuar për të marrë pjesë në gjykim, i paraprin të drejtave të tjera, pasi, nëse pala ndërgjyqëse nuk njoftohet për datën dhe orën e seancës, ajo detyrimisht do të gjendet në pamundësi objektive për të ushtruar të drejtat që i garantohen nga neni 42 i Kushtetutës, në kuadrin e një procesi të rregullt ligjor (shih vendimet nr. 34, datë 3.10.2007; nr.34, datë 25.7.2011; nr. 18, datë 23.4.2013, të Gjykatës Kushtetuese).

11. Parimi i barazisë së armëve nënkupton se çdokush që është palë në proces duhet të ketë mundësi të barabarta që të paraqesë çështjen e tij dhe se asnjë palë nuk duhet të gëzojë avantazh të konsiderueshëm ndaj

palës tjetër, por duhet të përcaktohet një ekuilibër i drejtë mes palëve. E drejta për të marrë pjesë në gjykim nuk duhet konsideruar si një e drejtë formale, ku palëve t'u garantohet thjesht prania fizike gjatë procesit civil, por, përkundrazi, duhet që legjislacioni procedural, në radhë të parë, dhe më pas gjyqtari gjatë gjykimit, t'u japin mundësi të barabarta palëve, për të paraqitur argumente dhe prova në mbrojtje të interesave të tyre. Nëse nuk do të ekzistonte barazia e armëve në gjykimin civil, atëherë argumentet e njëres palë do të prevalonin mbi argumentet e palës së cenuar dhe, për rrjedhojë, e drejta për të marrë pjesë në gjykim do të zhvishej nga funksioni i saj kushtetues, për të garantuar një proces të rregullt ligjor. Bazuar në këto parime, gjykatës i dalin një sërë detyrash, mes të cilave rëndësi të veçantë merr krijimi i mundësive të barabarta për pjesëmarrjen e palëve apo përfaqësuesve të tyre në proces, si dhe mundësia e deklarimit të tyre për faktet, provat dhe vlerësimet ligjore që janë të lidhura ngushtë me çështjen që shqyrtohet në gjykatë (*shih vendimin nr. 19, datë 12.6.2003; nr. 18, datë 23.4.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Gjykata konstaton se në dosjen gjyqësore gjendet e administruar një “Dëftesë komunikimi” e rekursit të depozituar nga Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit, e datës 5.2.2008 dhe mban shënimin “... për Shpëtim Hasanaliaj, ka dijeni përfaqësuesi L.Xhuveli”. Po ashtu, Gjykata vëren se për sa u përket fakteve të pretenduara nga kërkuesi që kanë çuar në pamundësinë objektive të marrjes dijeni nga mbrojtësi i tij, nga aktet bashkëngjitur parashtrimeve përfundimtare të kërkuesit në Gjykatën Kushtetuese, rezulton se mbrojtësi i tij ka ndërruar jetë në datën 26.2.2012, e provuar nga certifikata e vdekjes, lëshuar nga zyra e gjendjes civile Vlorë, datë 11.3.2014, ndërsa fakti që mbrojtësi ka qenë në Itali, provohet nga kopja e printuar nga sistemi TIMS të hyrje-daljeve. Nga procesverbali i seancës gjyqësore të zhvilluar në Gjykatën e Lartë në datën 31.1.2012, rezulton se asnjë nga palët ndërgjyqëse të thirrura nuk ishte paraqitur ndërkohë që “*kishin dijeni rregullisht me njoftimin e shpalljes së datës 16.1.2012 dhe shkak për mosparaqitje nuk kishte*”.

13. Në vështrim të sa më sipër, Gjykata, bazuar në faktin se njoftimi për ditën dhe orën e gjykimit të çështjes është bërë nga Gjykata e Lartë me shpallje, duke i afishuar listat e çështjeve për gjykim, vlerëson se pretendimi i kërkuesit, për mosrespektimin e procedurave të njoftimit nga Gjykata e Lartë, është i pabazuar.

B. Lidhur me pretendimin për cenimin e parimit të sigurisë juridike

14. Sipas kërkuesit, Gjykata e Lartë, për zgjidhjen e çështjes, bazohet në vendimin unifikues nr. 31/2003 të KBGJL-së, i cili ka rënë nga fuqia për faktin se ligjvënësi ka miratuar disa ndryshime në nenin 146/3 të Kodin të Punës. Po ashtu, sipas kërkuesit, faktet dhe provat mbi të cilat është bazuar zgjidhja në themel e çështjes në gjykatat e dy shkallëve të para janë vlerësuar ndryshe nga Gjykata e Lartë.

15. Gjykata ka rithesuar se interpretimi i ligjeve është kompetencë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm dhe sidomos e Gjykatës së Lartë. Në këtë kuptim, Kushtetuta i ka dhënë Gjykatës së Lartë autoritetin të njësojë ose ndryshojë praktikën gjyqësore, pra të mbajë qëndrime në çështje të veçanta me qëllim unifikimin e vendimmarrjes së gjykatave të zakonshme (*shih vendimin nr. 6, datë 17.2.2012, të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Në kuptim të funksionit rishikues të Gjykatës së Lartë, i sanksionuar në nenin 141 të Kushtetutës, Gjykata ka vlerësuar se kompetenca e saj për shqyrtimin e çështjeve nuk bazohet mbi të njëjtat dispozita procedurale të cilave u referohen gjykata e shkallës së parë dhe gjykata e apelit. Në të drejtën procedurale civile kufijtë brenda të cilëve Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë shqyrton çështjet mbi rekursin e ushtruar janë parashikuar në nenet 472 dhe 485 të KPC-së. Sipas nenit 472 të KPC-së, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka në kompetencë të shqyrtojë problemet që kanë të bëjnë me mosrespektimin ose zbatimin e gabuar të ligjit material e procedural, kurse neni 485 i KPC-së i ka dhënë të drejtë Kolegjit Civil apo Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë që, ndër të tjera, të vendosin prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe të lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, si dhe të ndryshojnë njëkohësisht vendimet e të dy gjykatave më të ulëta (*shih vendimet nr. 31, datë 1.12.2005; nr. 7, datë 9.3.2009; nr. 27, datë 24.6.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se procesi nuk konsiderohet i parregullt, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës, kur Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, mbi të njëjtat prova e fakte të vlerësuara në gjykimet e mëparshme, vendos të prishë vendimet dhe zgjidh vetë çështjen, për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit (*shih vendimet nr. 7, datë 9.3.2009; nr. 27, datë 24.6.2013 të Gjykatës Kushtetuese*). Kontrolli i Gjykatës së Lartë duhet të fokusohet vetëm në drejtim të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankimuara, pra mbi mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta. Gjykata e Lartë nuk mund të anashkalojë apo të lërë pa vlerë prova që janë shqyrtuar dhe vlerësuar nga gjykatat e faktit, si dhe nuk mund të pranojë prova të cilat nuk janë administruar në gjykimin në fakt. Gjykata rithekson se kusht për dhënien nga Gjykata e Lartë të një vendimi mbi themelin e çështjes, në kuptim të nenit 485 të KPC-së, është që jo vetëm të mos nevojitet administrimi i provave të reja, por edhe që provat e administruara të jenë shqyrtuar dhe vlerësuar në mënyrë të

mjaftueshme nga gjyqtari i faktit (*shih vendimin nr. 27, datë 24.6.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Në rastin në shqyrtim, Gjykata vlerëson se, në ndryshim nga sa pretendon kërkuesi, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka respektuar kufijtë e shqyrtimit të çështjes që i njihen atij, duke e përqendruar vlerësimin e tij në përcaktimin e marrëdhënies së veçantë të punës që përcakton ligji nr. 8553/1999 “Për Policinë e Shtetit”. Kjo gjykatë, duke u bazuar në provat e administruara në gjykimin e faktit, i ka analizuar dhe vlerësuar ato në vështrim të dispozitave ligjore të zbatueshme si dhe jurisprudencës së vetë asaj gjykate, duke arritur në përfundimin se gjykatat e shkallëve më të ulta kanë bërë një interpretim të gabuar të ligjit dhe, për këto arsye, i ka ndryshuar vendimet duke rrëzuar padinë.

19. Bazuar në sa më sipër, Gjykata vlerëson se referimi në vendime unifikuese, si pjesë e arsytimit të vendimeve gjyqësore, hyn në vlerësimin diskrecional të gjyqtarit të zakonshëm gjatë gjykimit të çështjeve konkrete. Në këtë kuptim, në çështjen në shqyrtim, Gjykata vlerëson se argumentet e parashtruara nga kërkuesi, në mbështetje të pretendimit për cenimin e parimit të sigurisë juridike, janë të pabazuara.

20. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimet e parashtruara nga kërkuesi për cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut janë të pabazuara dhe, për rrjedhojë, kërkesa duhet rrëzuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131, shkronja “f”, dhe nenit 134, pika 1, shkronja “g”, të Kushtetutës; neneve 72 dhe 77 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Sokol Berberi, Vladimir Kristo, Gani Dizdari, Fatmir Hoxha, Besnik Imeraj.

Anëtarë kundër: Bashkim Dedja (kryetar), Altina Xhoxhaj, Vitore Tusha.

MENDIM PAKICE

Për arsye se nuk ndajmë të njëjtin qëndrim me shumicën lidhur me përfundimin e arritur në lidhje me procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë dhe argumentet mbi të cilat mbështetet ky qëndrim, çmojmë të shprehemi me mendim pakice.

1. Kërkuesi, midis të tjerash, ka pretenduar cenimin e parimit të sigurisë juridike duke parashtruar dy argumente: së pari, faktin që Gjykata e Lartë, për zgjidhjen e çështjes, bazohet në vendimin unifikues nr. 31/2003 të KBGJL, i cili ka rënë nga fuqia për faktin se ligjvënësi ka miratuar disa ndryshime në nenin 146/3 të Kodin të Punës. Së dyti, kërkuesi argumenton se arsytimi i Gjykatës së Lartë bie ndesh me faktet që rezultojnë nga aktet shkrese të administruara gjatë zgjidhjes në themel të çështjes, pasi shkarkimi i tij nga detyra nuk është bërë për shkak të ristrukturimit të njësisë policore ku ai ushtronte funksionin. Sipas tij, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka arritur në një konkluzion të ndryshëm që bie në kundërshtim me interpretimin e bërë nga gjykatat e dy shkallëve më të ulëta dhe duke anashkaluar argumentet juridike të përdorura prej tyre.

2. Shumica, duke e analizuar pretendimin e kërkuetit nën dritën e parimit të sigurisë juridike, arsyeton se: “Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka respektuar kufijtë e shqyrtimit të çështjes që i njihen atij, duke e përqendruar vlerësimin e tij në përcaktimin e marrëdhënies së veçantë të punës që përcakton ligji nr. 8553/1999 “Për Policinë e Shtetit”. Kjo gjykatë, duke u bazuar në provat e administruara në gjykimin e faktit, i ka analizuar dhe vlerësuar ato në vështrim të dispozitave ligjore të zbatueshme, si dhe jurisprudencës së vetë asaj gjykate, duke arritur në përfundimin se gjykatat e shkallëve më të ulëta kanë bërë një interpretim të gabuar të ligjit dhe, për këto arsye, i ka ndryshuar vendimet duke rrëzuar padinë”.

3. Nisur nga natyra e pretendimeve të kërkuetit dhe po ashtu, bazuar në parimin *jura novit curia*, mendojmë se shumica, duke qenë se nuk e konsideron veten të detyruar nga cilësimi që i është bërë fakteve të çështjes nga kërkuesi, kishte mundësinë të vlerësonte nëse pretendimet e ngritura në kërkesë bien në fushën e veprimit të një dispozite të caktuar, që nuk është parashtruar para saj. Në këtë kuptim, vlerësojmë se pretendimet e mësipërme të kërkuetit duhet të ishin trajtuar nga shumica në këndvështrim të respektimit të parimit të

gjykatës së caktuar me ligj, si element i së drejtës për një proces të rregullt ligjor, të sanksionuar në nenin 42 të Kushtetutës. Në thelb ky parim nënkupton të drejtën e çdo pale për t'u dëgjuar në seancë përpara një gjykate kompetente dhe të caktuar me ligj; e thënë ndryshe që gjykata të ketë juridiksion për të gjykuar çështjen dhe që kompetenca për të vendosur për të t'i jetë njohur nëpërmjet ligjit (*shih vendimet nr. 31, datë 1.12.2005; nr. 7, datë 9.3.2009; nr. 22, datë 22.7.2009; nr. 27, datë 24.6.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

4. Në kuptim të funksionit rishikues të Gjykatës së Lartë, i sanksionuar në nenin 141 të Kushtetutës, kompetenca e saj për shqyrtimin e çështjeve nuk bazohet mbi të njëjtat dispozita procedurale të cilave u referohen gjykata e shkallës së parë dhe gjykata e apelit. Në të drejtën procedurale civile kufijtë brenda të cilëve Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë shqyrton çështjet mbi rekursin e ushtruar janë parashikuar në nenet 472 dhe 485 të KPC-së. Sipas nenit 472 të KPC-së, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka në kompetencë të shqyrtojë problemet që kanë të bëjnë me mosrespektimin ose zbatimin e gabuar të ligjit material e procedural, kurse neni 485 i KPC-së i ka dhënë të drejtë Kolegjit Civil apo Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë që, ndër të tjera, të vendosin prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe të lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, si dhe të ndryshojnë njëkohësisht vendimet e të dy gjykatave më të ulëta (*shih vendimet nr. 31, datë 1.12.2005; nr. 7, datë 9.3.2009; nr. 27, datë 24.6.2013, të Gjykatës Kushtetuese*).

5. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se procesi nuk konsiderohet i parregullt, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës, kur Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, mbi të njëjtat prova e fakte të vlerësuara në gjykimet e mëparshme, vendos të prishë vendimet dhe zgjidh vetë çështjen, për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit (*shih vendimet nr. 7, datë 9.3.2009; nr. 27, datë 24.6.2013 të Gjykatës Kushtetuese*). Në ushtrimin e funksionit të saj si gjykatë e ligjit, Gjykata e Lartë mund të vendosë për themelin e çështjes vetëm nëse mosmarrëveshja mund të zgjidhet në bazë të të njëjtave fakte dhe prova të vlerësuara nga gjyqtari i faktit dhe që përbëjnë bazën e vendimit në të cilin është bërë një interpretim i gabuar i ligjit. Kontrolli i saj duhet të fokusohet vetëm në drejtim të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankimuara, pra mbi mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta. Gjykata e Lartë nuk mund të anashkalojë apo të lërë pa vlerë prova që janë shqyrtuar dhe vlerësuar nga gjykatat e faktit si dhe nuk mund të pranojë prova të cilat nuk janë administruar në gjykimin në fakt. Gjykata thekson se kusht për dhënien nga Gjykata e Lartë të një vendimi mbi themelin e çështjes, në kuptim të nenit 485 të KPC-së, është që jo vetëm të mos nevojitet administrimi i provave të reja, por edhe që provat e administruara të jenë shqyrtuar dhe vlerësuar në mënyrë të mjaftueshme nga gjyqtari i faktit (*shih vendimin nr. 27, datë 24.6.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

6. Duke iu rikthyer çështjes konkrete, konstatohet se kërkuesi është ripranuar në strukturat e Policisë së Shtetit me detyrën "specialist" dhe gradën policore "nënkomisar" me urdhrin nr. 324/1, datë 7.2.2011 të Drejtorit të Përgjithshëm të Policisë së Shtetit, sipas të cilit të drejtat administrative dhe financiare të kërkuesit kanë rifilluar nga data 9.2.2011. Pas ripranimit në Policinë e Shtetit, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në mungesë të palëve, ka marrë në shqyrtim rekursin e paraqitur nga Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit dhe ka vendosur ndryshimin e vendimeve gjyqësore dhe rrëzimin e padisë, me arsyetimin se: "*midis palëve ndërgjyqëse ka ekzistuar një marrëdhënie e posaçme, e cila gjen rregullim në dispozitat e ligjit nr. 8553/1999 "Për Policinë e Shtetit". Duke arsyetuar mbi një marrëdhënie juridike (pune) të njëjtë, KBGJL me vendimin nr. 31, datë 14.4.2003 kanë arsyetuar si vijon: "Ndërmjet palëve ndërgjyqëse ka ekzistuar një "kontratë e shërbimit publik". KBGJL konkludojnë dhe udhëzojnë se kur "kontrata e shërbimit publik" zgjidhet dhe zgjidhja e saj është në përputhje me ligjin, nuk shtrohet për diskutim asnjë problem". Kolegji Civil vijon arsyetimin se: "ndërprerja e marrëdhënies së veçantë të punës nuk është zgjidhur për shkak të shkeljes së ndonjë dispozite ligjore nga pala paditëse, por për shkak të ristrukturimit të njësisë policore, pranë së cilës shërbente pala paditëse. Në bazë të nenit 20, pika 1, shkronja "c" të ligjit nr. 8553/1999 "Për Policinë e Shtetit", shkurtimi i funksionit organik është një nga rastet kur punonjësi i Policisë së Shtetit largohet nga detyra dhe në referencë të qëndrimit të mbajtur nga KBGJL në vendimin e sipërcituar, zgjidhja e kontratës që ekzistonte midis palëve duhej të ishte konsideruar e ligjshme nga gjykatat e faktit. Në këto kushte asnjë dëmshpërblim i njohur për palën paditëse nuk do të duhej të ishte zbatuar nga ana e gjykatave, pasi pala e paditur ka zbatuar drejt dispozitat ligjore."*

7. Nëse i referohemi vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë, rezulton se ajo ka arritur në përfundimin se funksioni organik që ushtronte kërkuesi nuk është shkurtuar dhe bazuar në këtë fakt, ajo gjykatë e ka konsideruar largimin e paditësit nga puna pa shkaqe të arsyeshme, duke përcaktuar dëmshpërblimin përkatës. Po ashtu, edhe Gjykata e Apelit Vlorë, në arsyetimin e saj në të njëjtën linjë me atë të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë, ka rikonfirmuar mosndryshimin e strukturës organike dhe,

për rrjedhojë, e ka vlerësuar largimin nga puna të padrejtë, duke i caktuar kërkuesit dëmshpërblim 12 muaj.

8. Kolegji Civil, në ndryshim nga qëndrimet e mësipërme, ka vlerësuar se struktura organike ka ndryshuar dhe, për rrjedhojë, ka arritur në përfundimin se kontrata është zgjidhur për shkaqe të arsyeshme dhe, për rrjedhojë, e ka rrëzuar kërkesën. Në këtë kuptim, Gjykata e Lartë ka vendosur për themelin e çështjes duke ndryshuar kuptimin e të njëjtave fakte dhe prova të vlerësuara nga gjykatat e shkallëve më të ulëta dhe po ashtu në tejkallim të kompetencës kontrolluese të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankimuara, pra mbi mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta.

9. Në këto kushte, vlerësojmë se zgjidhja e çështjes nga Gjykata e Lartë bie ndesh me parimin e gjykatës së caktuar me ligj dhe i ka cenuar kërkuesit të drejtën për një proces të rregullt ligjor në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Vitore Tusha.